

Markéta
Lukášková

Majonéza
k snídani

motto

Majonéza k snídani

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Markéta Lukášková

Majonéza k snídani – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Markéta Lukášková **Majonéza
k snídani**

Praha 2021

*Věnováno všem mým bývalým láskám za to,
že mě dovedly k té současné.*

© Markéta Lukášková, 2021

ISBN tištěné verze 987-80-267-2080-5

ISBN e-knihy 987-80-267-2082-9 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 987-80-267-2083-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 987-80-267-2081-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

1

Vždycky, když má Ema na někoho vztek, představuje si, jak mu vší silou skáče po obličejí v botách na podpatcích. Podpatky se zapichují do očních bulv dotyčného a obličej se mu postupně mačká jako plechovka od piva. Taková představa ji spolehlivě uklidní a se vztekem je za pár minut amen. „Zbláznila ses?!“ řekla by na to nejspíš máma, protože to ona říká na všechno, co je mimo její na centimetr přesně vykolíkový rámec slušného chování, a výrazy jako zbláznit se nebo vyšilovat kryjí strach z překročení téhle hranice v její hlavě. Mámě Ema v myšlenkách zatím ještě nikdy po hlavě neskákala, ale občas, když od ní slyší tuhle řečnickou otázku, si říká, že z máminy hlavy by taky byla dobrá plechovka.

Možná by jí mámy mělo být líto, jejího života, co byl strohý a nudný jako čekárna u doktora, ale lítost Ema moc neuměla, vlastně nic, co by připomínalo empatii. Emoce pro ni byly jako žáby v biologii, pitvala je a poznatky o nich si zapisovala do deníku. „Už ses někdy zamilovala?“ zeptala se jí máma jednou, když ji zaskočil

dceřin chlad a nezájem. „Ne, to nemám v plánu,“ řekla jí na to Ema. Nebyla úplně klasická osmnáctiletá dívka. To o sobě ostatně tvrdí všechny osmnáctileté dívky na celém světě. Ema o to ale na rozdíl od nich nikdy nijak zvlášť neusilovala.

Kam až jí paměť sahá, vždycky se všude cítila, jako když tam nepatří, jako když se narodila s jinýma očima a ušima než její vrstevníci a její smysly vnímaly, co nikdo jiný okolo. A tak zatímco ve školce byly všechny její spolužačky zamilované do paní učitelky, jak je krásná a hodná a umí hrát na piano, Ema se nemohla oprostít od toho, že z paní učitelky cítí cigaretový kouř, má až absurdně dlouhé palce na nohou, a když se zpívají písničky, zaměňuje v nich slova a pak se tváří, jako že to neudělala. Byla sama na opuštěném ostrově postaveném z knížek, hlavu zalitou do betonu vlastních myšlenkových pochodů. Připadalo jí, jako kdyby všichni okolo měli přes obličej přehozený duhový závoj, skrz který svět vnímají obroušený a příjemně zamlžený. Ona viděla věci ostře a tak, jak jsou, přeskočila dětskou přímočarost a rovnou měla vše klikaté. Děti ve školce jí přišly protivné, aniž chtěla, cítila se vnitřně starší a poučovala je a kárala, neuměla se uvolnit a smát se pitomostem. Přitom jí bylo teprve pět a všichni říkali vy děti to máte tak jednoduchý. Ema to nechtěla mít jednoduchý, chtěla trávit čas s těmi, kdo řeší délku jednotlivých prstů na noze. Chvátala, aby dospěla, jenže to netušila, že její nejbližší dospělí ji převezou a kvůli nim to bude muset udělat ještě mnohem rychleji, než si představovala.

Ve třetí třídě byla Ema pořád bez opravdových kamarádek, které by s ní poslouchaly kapající kohoutek a vrzání pantoflů a v duchu si z těch zvuků skládaly melodii. Bez kamarádek, co by poznaly, že nejoblíbenější kluk ze třídy je akorát nejhlasilější, že vypráví vtipy odposlouchané od staršího bráchy, a přitom, když se zrovna nikdo nedívá, se mu nervozitou třesou prsty a stýská se mu po mámě. Neznala holky, které by si s ní cestou domů ze školy povídaly o tom, že knížky jsou nejlepší, když voní knihovnou, proč má učitelka na prvouku tak divně podsazenou pánev a vpáčené palce a jestli žijeme na konci časové přímky, nebo nás ta přímka předbíhá. A tak chodila ze školy sama a počítala kroky a vždycky se jich snažila udělat stejný počet jako včera.

Ema odmítala vlastnit mobilní telefon, a tak byla už předem vyřazená z většiny konverzací svých vrstevníků. Nechápala, proč holky potřebují nahrávat na internet svoje fotky v tričku s nápisem OFFLINE a proč je tak důležité vědět, co se děje v životech jiných lidí, když ještě ani pořádně netuší, co se děje v těch jejich. A protože myšlenek měla už ve třetí třídě v hlavě tolik, že se jí tam nevešly, začala si psát deník. Řekla si, že v něm bude vždycky naprosto upřímná, protože bez mnohdy až brutální upřímnosti by deník vlastně ztrácel svůj význam. U psaní často snila o tom, jak deník jednou někdo nalezne ukrytý pod uvolněnou cihlou ve zdi starého polorozpadlého domu, opráší jej, oblak prachu ho přiměje lehce zakuckat a pak už bude jen fascinovaně nepřetržitě číst. *Zdravím tě, milý čtenáři! Chtěla bych být jako Anna Franková, posmrtně opředena záha-*

dou, aby můj obličej zachycený v jednom prchavém okamžiku štěstí visel na plakátech a v muzeích a na knižních obálkách po celém světě. A třeba se mi to i povede, tyto řádky nepišu jen tak zbůhdarma, deník jsem začala psát za účelem mapování svého výzkumu. Hodlám následující týdny, měsíce a roky naplno věnovat pátrání po odpovědi na nejpálčivější otázku, která se zavrtala do mého mozku jako červotoč. Ta otázka zní: Co je to láska? Tak zněl Emin zápisek do deníku v den, kdy oslavila osmnácté narozeniny. To, co k tomu Emu dovedlo, byl zároveň důvod, proč musela dospět ještě mnohem dřív, než si původně naplánovala.

Když bylo Emě osm let, její rodiče se rozvedli. Rozvodu předcházely dusivé večery plné nekonečných hádek, výčitek a obvinění. Choulila se v pokojíčku pod peřinou a plakala, ale ne proto, že by jí bylo rodičů líto nebo že by nechtěla, aby se rozešli. Plakala kvůli sobě a kvůli tomu, že o jednoho z nich přijde. Ema sice neměla dar empatie, ale byla výborný pozorovatel, a tak si racionálně spočítala nevyhnutelné na základě spousty detailů, kterých si všímala. Jak máma dlouze telefonuje s kamarádkou na balkoně a neustále se ohlíží do pokoje, jestli jí někdo neslyší. Jak si táta bere mobil i do koupelny. Jak jsou venku, on jí položí ruku kolem pasu a ona se nenápadně, přesto znatelně ošije. Jak on jede služebně pryč a ona už po něm nechce, aby se jí ozval, až dorazí. Jak ona přestala o víkendu nosit ty hezké šaty na doma a jak on zvedá oči od telefonu, jen když se snaží trefit sousto jídla do pusy. Tahle spousta malých věcí, malých

kamínků, které si Emini rodiče v průběhu posledních let házeli pod nohy, po čase vystavěla jednu obrovskou zeď, která najednou stála mezi nimi a bránila jim vidět jeden druhého. Ema plakala kvůli sobě, protože věděla, že si bude muset jednu stranu té zdi vybrat. Plakala, protože si vybírat nechtěla, protože si ještě ani nevybrala, do jakého kroužku se chce příští týden ve škole přihlásit, natož aby si uměla vybrat, který z jejích dvou nejbližších lidí je jí bližší. Ema měla tyhle večery dobře nacvičenou svou brečící polohu a věděla, jak usnout, aby měla uši zacpané polštářem a s plným nosem mohla volně dýchat ústy, jinak ji v noci budil strach, že se udusí, a úzkost se nad její hlavu rozkročila jako obrovský černý pavouk.

Jednou večer, po tisíci hádce za poslední měsíc, k Emě do pokoje přišel táta. Vlastně jí nemusel nic říkat, z jeho očí vyčetla, že zeď se nikdy nezboří a on bude na té druhé straně. Jeho dech byl cítit alkoholem, ten závan má od té doby navždycky s tou chvílí spojený a ta chvíle je spojená s jejím přesvědčením, že lidé si vyznávají city až tehdy, když se opouštějí. Ten večer jí totiž táta poprvé a taky naposledy nahlas řekl, že ji má rád. Celou svou bytostí v ten moment zatoužila jít s ním jen tak ven a držet ho svojí rukou za ukazováček. Ten nepoměr velikostí jejich rukou a pocit, že ta jeho je tak moc obrovská, v ní vyvolávaly pocit bezpečí, který se po tom večeru rychle začal ztrácet.

Druhý den už se táta domů z práce nevrátil a z jejich domova postupně mizely i všechny jeho věci. Nikdy nebyla u toho, když si je balil a odnášel, dával si na tom záležet, a tak z jejich životů mizel podobně jako ten důlek z gauče, kde rád sedával. Pomalu, téměř nezpatelně. Každý den

měla Ema doma o kousek domova míň, až prostě jednoho dne zůstal jen takový polovičatý a už se nikdy nezacelil. Ze stereotypu se staly vzácné vzpomínky, z domova se stal byt a z mámy se stala paní, která si úzkostlivě hlídá svoje vykolíkové hranice. Ta paní potom za pár týdnů přišla k ní do pokoje, když Ema psala úkol, a chytla ji křečovitě rukama za tváře, až se jí její nehty zaryly do kůže a bolelo to. Ema vnímala pach cigaret, to, že máma v obličejí za pár měsíců zestárla o několik let, že se jí rty ztenčují do takové úzké čárky a koutky padají směrem dolů, že vrásky od smíchu okolo očí jako kdyby někdo vymizíkoval, ale starostlivou rýhu mezi očima jako kdyby vyryl do jejího obličejí ostrým nožem.

Během důkladného průzkumu všech těch změn Ema někde v dálce slyšela mámin hlas, jak jí sděluje, že si půjde popovídat s nějakou paní. Ta paní má zjistit, jestli nemá trauma. Ema tehdy nevěděla jistě, co je to trauma, a protože neměla mobil ani jiný přístup k internetu, zeptala se na to paní učitelky ve škole. Ta jí ale neodpověděla a jen se zajímala, proč to chce vědět. Nyní, jakožto čerstvě dospělá, v tom Ema vidí typický příznak prohnitého školského systému, jak si zapsala do svého deníku. *Je třeba všechny jen neustále kontrolovat, aby si nemysleli něco jinak nebo navíc, než je předepsáno v osnovách. Slovo trauma mi nakonec vysvětlila babička, která se vůbec neptala, proč to chci vědět.*

Emin nejlepší a vlastně jediný kamarád byl Jan. Vyžadoval od světa, aby ho oslovoval „Jane“, a velmi bezpečně poznal, že je něco špatně: to když mu rodiče nebo Ema

řekli „Honzo“. Kdy se poznali, si ani jeden nepamatují, ale že se znají nejlíp na světě, to ví s naprostou jistotou. Velká přátelství jsou často založena na tom, že se dotyční buď perfektně doplňují, jejich chutě jsou jiné, a přesto dokonale splynou, třeba jako gin a tonik, nebo jsou úplně stejní a jejich společná síla se znásobí, prostě takový dvojitý gin. Ema s Janem byli něco jako rum s mlékem.

Ona byla zvláštní kombinací stoprocentně racionálního smýšlení, vysoké inteligence a lehce povzneseného pohledu na lidskou každodennost. Jediným pohledem či gestem uměla dát najevo jakousi nadřazenost, že v jejím vznešeném rozhlížení se nad zemským mraveništěm pro takové věci není místo. Ema celý život stojí na pomyslných štaflích, ze kterých hledí do dále, a všechno to, co je pod štaflemi, pro ni neexistuje.

Jan je ten, který ty štafle čas od času drží. Miluje konspirační teorie a paranormální jevy, při smyslech ho drží víra, že všechno na světě pohání nějaká neviditelná hybná síla. Bláznivé teorie se mu v hlavě splétají do pavučin a on v nich občas uvízne jako slabá moucha. A tak občas přijde Ema, chytne ho za křídlo a vytáhne zpět do svého racionálního světa na štaflích. Jejich perspektivy se málokdy střetnou, nebo dokonce protnou, ale bylo to právě ono nevyzpytatelné napětí, které zaručovalo, že jeden bez druhého nedají ani ránu. Ema ráda mlčela, lidé podle ní mají častěji mlčet a poslouchat než plácet nesmysly, a Jan zase častěji mluvil, protože se v tichu necítil dobře. Vedli spolu dlouhé únavné spory o existenci nadpřirozena, Ema měla jasno v tom, že nic takového není, Jan měl jasno v tom, že něco takového je.

„Jediná iracionální věc, kterou uznávám, je láska,“ říkala Ema často a Jan přikyvoval, na tom jediném se vždycky shodli. Ani jeden nikdy nepřemýšlel nad tou podivnou symbiózou, kterou mají, možná i ze strachu, že by potom došli k tomu, že žádná symbióza vlastně není.

Všechny okolo nich to na první dobrou svádělo k tomu, aby si mysleli, že Ema s Janem jsou pár. Pravdou je, že láska, ta jediná věc, na které se shodli, mezi nimi skutečně byla. Ale jen platonická. Sourozenecká. Ema si byla jistá, že Janovi se líbí kluci, on se o tom odmítal bavit, a tak vždycky stočil téma hovoru k teoriím o tom, že Elvis Presley nebo Hitler nebo kdokoliv dávno mrtvý stále žije, protože věděl, že tím dokonale odvede Eminu pozornost, ona se rozčílí, začne mu říkat Honzo a rozhovor o jeho milostném životě se odloží na neurčito. A přestože mezi nimi nebyla žádná sexuální přitažlivost, Jan si o Emě myslel, že je překrásná, a často jí to opakoval. Byla, podle jeho slov, „prostě povedená“.

Často spolu rozvíjeli teorie o tom, jak se stane, že se někdo narodí povedený, má správně dlouhé nohy a ruce, správně velkou hlavu a k tomu úměrně velké uši, symetrický obličej a hezké nehty, tak nějak přirozeně voní, lesknou se mu vlasy a vypadá výborně ze všech úhlů, dokonce i zespoda. A jak se stane, že někdo vypadá, jako kdyby Bůh z paměti nakreslil člověka na papír, když byl teprve v první třídě a neměl ořezanou pastelku. Ema razila teorii, že výjimečně hezcí lidé se rodí rodičům, kteří měli mezi sebou obrovskou živočišnou sexuální přitažlivost, skrz kterou na ně příroda křičela: Souložte a dělejte děti, vy je budete mít nejhezčí! Že to prostě někdy do

sebe dokonale geneticky zaklapne, ale pak když se ukáže, že běžný život je spíš o řešení koncesionářských poplatků než misionářských pozic, to neklapne. *Vsadila bych se, že kdyby se udělal výzkum, tak se zjistí, že rodiče všech nejhezčích lidí na světě jsou dávno od sebe nebo rozvedení. Zplodili geneticky dokonalý produkt, fyzicky to klaplo, ale mentálně vůbec. Naopak lidé, kteří jsou spolu ve spokojeném manželství několik desetiletí, moc hezké děti nemají, animální přitažlivost mezi nimi nikdy nebyla a příroda na ně neřvala: Šukejte!* zapsala si Ema do deníku.

Když občas použila sprosté slovo, bylo to, jako kdyby někdo přešel nehtem po tabuli. „Naši jsou pořád spolu,“ řekl jí na to trochu uraženě Jan, zamýšleně si pohazoval třemi tenisovými míčky a přemýšlel, jestli žonglování není nějaký paranormální jev. „Vždyť máš taky nohy do X a trochu předkus,“ utrousila bez mrknutí Ema, skloněná nad deníkem. Koho jiného na světě by měla mít anatomicky zmapovaného lépe než Jana. Jeho chodidla by dovedla nakreslit z hlavy, kdybyste ji vzbudili o půlnoci, taky si dovedla přesně vybavit, jak se mu dvojka vpravo nahoře lehce křiví a přesahuje přes jedničku. Nedávno si všimla, že se mu mění kvalita vlasů, trochu mu řádnou, věk na to sice ještě nemá, ale kluci tohle prostě někdy zažívají brzo a jí to připadá spravedlivé, protože to je snad jediné příkoří ohledně vzhledu, co jim bylo naděleno. Bůh měl dobrou náladu, když vymýšlel muže, a dost škodolibou, když vymýšlel ženy. Už by bývala Janovi řekla tisíckrát, že plešatí, její přirozenost jí to velela, ale už se za ty roky nějaké té empatii roboticky naučila, i když vnitřně ji necítila. Zjistila, že blízkým je

dobré občas lhát, aby ji měli rádi. Máma jí lže, že přestala kouřit, Jan jí lže, že ho ještě nikdy nerozbrečela svou kritikou, babička Růženka jí lže, že jí ty záda přece tolik nebolí, a táta jí lže, že příští víkend už určitě stráví spolu. A tak Ema lže taky, aby byla alespoň v něčem stejná jako ostatní.

Ve věku, kdy její vrstevníci tápou v tom, kdo vlastně jsou, měla Ema pocit, že ji v životě vlastně nic nemůže překvapit. Ví přesně, jak svět funguje, je skoro vždycky nechytrější v místnosti, a ačkoliv věří na lásku, po rozvodu rodičů rozhodně nevěří na vztahy. Naštěstí pro ni ale nelze v životě předvídat vůbec nic.

Ema šla tehdy s Janem na večírek jejich společné spolužačky. Mnohem raději by byla doma, ležela na posteli a přehrávala si v hlavě výjevy ze svého života. Opakovala si je, aby je nezapomněla. Měla pocit, že vzpomínky jsou korálky, co se jí rozkutálí, když je nebude pořád přepočítávat a kontrolovat. Ale šla kvůli Janovi, který tam bůhvíproč potřeboval jít za každou cenu. Všimla si, že má vlasy sčesané jinak než obvykle, jako kdyby chtěl zakrýt začínající pleš, jejíž existenci odmítal připustit. „Na druhou stranu? Nemám, češu si to furt stejně,“ prohodil rádoby nenuceně, ale díval se u toho do telefonu a moc dobře věděl, že to byl velmi chabý pokus přemoc Emin neomylný postřeh. Ona, ačkoliv se tvářila, že jí to nemůže být víc jedno, ale taky cosi předstírala. Navzdory tomu, jak dotyčnou společností pohrdá, se oblékla a upravila, aby to vypadalo, jako že jí to nedalo moc práce, ale ten, kdo ji vidá denně (Jan), si hned všimne, že jí

to moc práce dalo. „Dělám to kvůli sobě, ne kvůli těm čumilům tady,“ prohodila taky rádoby nenuceně, a kdyby měla telefon, tak do něj taky civí. Jan nemusel v tu chvíli mít Emin neomylný postřeh, aby věděl, že jeho nejlepší kamarádka prostě kecá. Udělalo mu to radost.

Když vešli do bytu, kde se večírek konal, rázem dostaly zabrat všechny jejich smysly zároveň. Valil se na ně dým z cigaret, pach alkoholu a dunění z reproduktorů, do očí jim pravidelně blikala dvě barevná světla, protáhl se okolo nich kluk, co byl naposledy ve sprše loni, a hostitelka jim ihned vnutila welcome drink, který chuťově připomínal něco mezi hašlerkou a lihem.

Posadili se na gauč v obýváku a pozorovali dění okolo. Emě přišlo smutné, jak se její spolužačky lacině nakrucují před kluky, pitomě se smějí každé jejich dvojsmyslné narážce a dělají rádoby sexy pohyby, ale v kombinaci s vypitým alkoholem připomínají spíš postřelené kobyly. Připadalo jí fascinující, jak lidé v opilosti ztrácejí pojem o prostoru a perspektivě, jak se netrefují nohama před sebe a tělem do dveří, jak vystřelují končetiny do všech světových stran ve snaze zdůraznit svoje gesta a kymácejí se jako nepovedené loutky. Všichni si všechno neustále natáčeli na mobil a pak pro jistotu ještě jednou, aby u toho napodruhé vypadali dobře.

Jan se bavil s nějakým klukem, kterého neznala. Byl z něj nervózní, nevěděl co s rukama, a tak si je položil do klína, pohyboval jen hlavou a vypadalo to, jako kdyby mu zbytek těla odumřel. Nechala ho být, asi o toho kluka fakt stojí. Alespoň v duchu ho poučovala, že si musí přece trochu zachovat dekorum a odstup. Proč sakra

všichni tak strašně moc chtějí uznání a obdiv od druhých, lamentovala si pro sebe, když se snažila překročit neidentifikovatelnou skvrnu na podlaze, a proč se sakra každý musí před ostatními plazit a pitvořit a lézt jim do zadku, jen aby se ujistil, že ho mají rádi? Jediný, po kom Ema v životě chtěla, aby ji měl rád, byl táta, a když to nedokáže on, nikoho dalšího se doprošovat nebude. Podlaha začínala vypadat jako minové pole a Ema na chvílku zalitovala, že se nedokáže uvolnit a prostě se bavit, jen tu přeskakuje skvrny a srká minerálku.

Znuděně vzhledla ke dveřím do obýváku a během pikosekundy jí začalo bušit ve spáncích. Stál tam kluk. Usmál se a místnost se najednou naplnila kyslíkem. Jako kdyby se všechno okolo něj stalo flekem na podlaze. Ema se na něj dívala a měla pocit, že je to jako ve filmu, když někdo v kosmické lodi překročí světelnou rychlost a všechno zůstává za ním, malé a nepodstatné. Ve tvářích měla horkost a v břiše se jí rozlilo teplo, takové teplo, co naposled cítila, když jako malá byla s babičkou poprvé v kině, když jí táta dal první knížku, anebo když poprvé viděla moře. Ta dokonale vyvážená kombinace vnitřního klidu a vzrušení a pocit, že všechno bude už navždycky správně. Její racionální já najednou zcela utichlo. Už chápala Janovu topornost. Veškeré obvyklé a samozřejmé pohyby těla, které by normálně udělala, jí najednou připadaly trapné. Připadalo jí trapné jít, připadalo jí trapné si sednout, připadalo jí trapné existovat ve stejné místnosti. Stála na místě ztuhlá a dovedla myslet jen na to, že ty tisíce myšlenek, co na sebe v její hlavě obvykle nasedají jako ozubená kolečka hodinek, se

najednou schovaly do tmavých zákoutí a ona nedokáže zachytit ani jednu. Snažila se zpracovat emoce, které živila prvně v životě. Panika ji dusila a zároveň podivně povznášela, měla vztek, že se nekontroluje, ale koutky úst se jí tlačily do úsměvu.

„Emo? Seš v pohodě? Dej si vodu,“ Jan do ní štouchal a tvářil se trochu vyděšeně, takhle nepřítomnou svou kamarádku nikdy nezažil.

„Nic jinýho než vodu nepiju,“ zavrčela na něj vztekle.

Vytrhl ji z toho podivně opojného stavu. Rychle se podívala zpátky ke dveřím. Ten kluk tam pořád stál a jí se zase rozhořelo v břiše. Konečně byla schopná se pohnout. Soustředila se na každičkový krok, jako kdyby se učila znovu chodit. Vyrasila samozřejmě úplně opačným směrem, než měla v plánu, v duchu si spílala, jak je tím určitě strašně nápadná, každý si teď všimne, že jde na opačnou stranu, než chtěla. Zarazila se u stolku s pitím a nalila si další půllitr vody, polkla ho v podstatě naráz a pomalu cítila, že se jí myšlenky vrací do ozubených koleček a že přestává mít pocit, že podlaha je z pěny. Chtěla se vrátit k Janovi a vtom periferně uviděla, že ten kluk míří k ní. Zavřela oči. Vzpomněla si, co ji kdysi učila ta paní, která zkoumala, jestli nemá trauma. Hluboké dýchání, nejlepší prostředek k rychlému zklidnění. Nádech, výdech do maxima. Nádech, výdech do maxima. Nádech, výdech do maxima. Otevřela oči. Ten kluk stál vedle ní a se zájmem si ji prohlížel.

„Není ti špatně?“ Měl přesně takový hlas, jaký měl mít.

„Ne, piju vodu.“ Zamumlala to tak potichu, že to skoro neslyšela ani ona.

„Cože?“

„Jsem v pohodě, piju jenom vodu!“

Teď zas moc zakřičela. Ten kluk se vyděsí, odejde a nikdy nezjistí, že ona umí mluvit i v celkem přiměřené hlukové hladině.

„Tak to jsi asi jediná tady, co nepije alkohol.“

Pousmál se a odešel. Řekl to posměšně, nebo obdivně? Co je jí po tom, jaký názor má nějaký cizí kluk na její abstinenci! Ještě před pěti minutami ji nezajímaly ničí názory na nic, nezajímali ji ani kluci a její život byl snadný. Teď je z jejího života nepřehledná hormonální smršť, v hlavě má bramboračku a klade sama sobě dotazy, jestli ještě umí chodit. Tak přesně takové to je, když spolu pak lidi zplodí prostě povedené děti.

2

Za poslední tři dny to bylo potřetí, co se Ema šla sama projít ven. Máma se divila, co to do ní vjelo, chození ji nikdy moc nebavilo, jen jestli se někde s někým neschází, ale vždyť to jí klidně může říct, už není malá holčička a nemusí se schovávat. Ema jí vytrvale vysvětlovala, že se opravdu jde projít sama a s nikým se sejít nechce, ale koutky úst jí cukaly, asi jí i trochu červenaly tváře. Jen samotná představa setkání s jistým člověkem ji přiváděla do stavu euforie.

Před oním osudným večírkem brala samotu jako nutnost. Jako stav, ve kterém je v největším bezpečí, protože jí nikdo neublíží. Nikdo jí nebude vnucovat svoje vidění věcí a světa, nikdo v ní nebude vyvolávat úzkost svojí omezeností. Teď pro ni byla samota utrpením. Jen výplň a bytí nanečisto, dokud se zase nepotká s ním a život bude na chvíli plnohodnotný. Na procházky chodila proto, že doufala, že ho třeba náhodou potká. Každý den šla trochu jinou trasou v jinou hodinu a celou dobu uvažovala, jestli neměla jít stejnou trasou a ve stejném čase jako včera, protože na těch místech už může dneska

všechno být úplně jinak. Kdyby měla mobil, ozvala by se Janovi, on by ji zabavil. Sice by ho nejspíš neposlouchala, ale vyplnil by čas. Čas je teď její největší nepřítel, potřebovala by ho namotat na špulku jako provázek a dostat se na jeho konec nebo někam poblíž. Zabočila doprava tam, kde včera šla doleva. Bydlely s mámou na sídlišti na kraji města, Ema to tam nesnášela, a ačkoliv sama byla panelákové dítě, lidi z paneláku byli podle ní stejně smýšlející homogenní skupina, lidi, kteří žijí nanečisto, zavřeli se do malých buněk, kde je všechno včetně zdí mezi byty jen jako, kouří z okna v kuchyni a čekají, že zítra začne život už doopravdy. Pohrdala jimi, jejich vyzděnými jádry a horskými koly na balkoně, spory o uklízení chodby a rvačkami o nejlepší sklepní kóji.

Když od nich táta odešel, tajně doufala, že se pro ni jednou vrátí a budou spolu bydlet ve městě. Ve zděném domě nad kavárnou, v bytě s vysokým stropem a starými točitými schody, v domě, kde má každá rodina svůj byt minimálně sto padesát let a všechno zásadní se odehrává ve vnitrobloku a na pavlači. Táta se do takového domu skutečně odstěhoval, ale místo Emy tam po čase přivedl přítelkyni Zdeňku, kterou Ema viděla dvakrát v životě a schválně jí říkala Zděno, protože i kdyby to třeba byla ta nejbáječnější ženská na světě, žije s tátou v Emině vysněném životě. Před mámou slovo Zděna padnout nesmí, i když už je to skoro deset let, co táta odešel, vždycky jí při zmínce o něm tak zvláště vyhasnou oči a ztvrdnou rysy. Od jeho odchodu si nikoho nenašla, nebo o tom Ema alespoň neví. Což je dobře, protože při představě, že se jí začne doma ochomýtat nějaký

Zděnek, se jí ježily chlupy na zádech. Dost na tom, že tam musí trpět šoupací dveře a papundekl na záchodě.

Stála u malé přehrady, která pod sídlištěm dělila městskou řeku od lesního potůčku. Dívala se na štrúdl lidí proudících po stezce do lesa, jak si jdou po těch svých vyježděných kolejích života, s hlavou skloněnou do chodníku, teď si odbydem procházku, večer si odbydem hodinu u televize a ráno všechno nanovo, ušklíbala se pro sebe. Ale vždyť ty jsi tady mezi nima, posmívala se jí ona samotná v její hlavě. Tenhle hlas, co vždycky všechno věděl nejlíp, jí připomínal jednu spolužačku ze třídy, nesnesitelnou šprtku. Ema si v hlavě nosí svoji vlastní vnitřní šprtku, skautku, zodpovědnou Emu, co v duchu nenadává mámě, neposmívá se Janovi a neprahne po tátově uznání. Chová se vždycky vhodně a správně a tu druhou Emu občas kárá, protože není dost dobrá.

A jak si tak rozpolceně povídala sama se sebou, na oči jí najednou kdosi připlácl studené dlaně. Nesnášela, když se jí lidé dotýkali, teď by snesla dotyk snad jen od...

„Já vím, že seš to ty, tvoje ledový žabí ruce poznám na kilometr,“ řekla a otočila se k Janovi čelem. Na sídlišti bydlí oba od narození, a jestli se něco za těch osmnáct let naučili, tak je to vždycky s jistotou najít, kde se mezi králíkárnami zrovna potuluje ten druhý. Byli oba hrdí na to, že to v dnešní době umí i bez mobilů.

Někde v koutku duše si Ema při otáčení přála, aby se spletla. Aby jí oči zakryl někdo úplně jiný, ona aby se k němu otočila a on jí vzal tvář do dlaní a pak už by bylo všechno jedno, i to, že táta se už zas měsíc neozval, že měla k obědu brokolicovou polívku a je to z ní určitě

cítit a taky že se jí cizí člověk dotýká a jí to najednou vůbec nevadí. Někde v dálce slyšela, že na ni Jan mluví, vnímala jeho hlas, ale obsah sdělení vůbec.

„Cože,“ řekla nepřítomně a ani se nesnažila na konci otázky fingovat otazník.

„Co ti je? Já ti tady vyprávím to nejzajímavější, co se událo od večírku, a ty koukáš někam do řeky?“

„Promiň. Zamyslela jsem se.“

„Hele, co ti je? Poslední dny seš divná. Zase něco s tá-
tou? Chce si vzít Zděnu za ženu a mít s ní tisíc dětí, že jo!“

Rozesmál ji. „Doufám, že ne.“

„Tak co je? Ani jsi jízlivě nekomentovala, že mám na
sobě bílý tenisky, který nesnášíš snad ještě víc než Zděnu.“

Podívala se mu na nohy. „No jo, vidíš, já si toho ani
nevšimla. Hnusný jsou, to se jim musí nechat.“

Podíval se k nebi a afektovaně spráskl ruce. „Uf, díky
Bože, tak už to zase vypadá, že Ema je zpátky. A teď váž-
ně. Kdo byl ten kluk?“

„Jakej kluk?“ zeptala se a zase cítila ty zpropadený
koutky.

„Hahaha. Já se tě na to nechtěl ptát, když jsme tam by-
li, a pak jsem ti chtěl volat a uvědomil si, že nemáš mo-
bil, tak jsem musel čekat, až tě přepadnu tady u řeky
a nedám ti jinou možnost než mi hned teď odpovědět!“

„Jak zvládáš tolik mluvit?“

„Neměň téma, je to marný.“

Nadechla se. „Nevím, kdo byl ten kluk. A ani mě to
nezajímá.“ Koutky, koutky, koutky.

„Aha, tak když tě to nezajímá, jak se jmenuje, tak dob-
rý, já to teda vím, ale říkat ti to nebudu...“ otočil se a dě-

lal, že od ní odchází pryč. Šprtka Ema byla povážlivě zticha a ta druhá se rozběhla a skočila zezadu Janovi na záda.

„No tak to prrr, chlapečku! Mluv, chci vědět všechno!“ Slezla mu ze zad, on se otočil a teatrálně si rukou zavřel spadlou bradu.

„Ty ses mě takhle přátelsky dotkla? No do hajzlu, tak to ses asi fakt musela zamilovat.“

Ema si uvědomila, jak moc vypadla ze svojí role, vrátila se nohama na zem, upravila si svetr a vlasy a vlastně nevěděla, jak se má cítit. S náladami neměla zkušenost. Zнала afekt, uměla mít vztek, uměla se hystericky smát, ale jinak... byla zvyklá cítit se stabilně dobře, protože si kdysi řekla, že svoje vnitřní rozpoložení nenechá ovlivnit vnitřním rozpoložением jiných lidí. Byl to její nejlepší vynález – zavřela svoji duši do krabičky a tam si ji pěstovala jako bonsaj.

Když se Emini rodiče rozvedli, viděla, jak mámu vykolejí skoro všechno, jak i pitomá rozbitá pračka spustí vlnu naříkání, čím si máma tohle všechno zasloužila. Ema se pak před spaním často překvapeně přistihla, že je jí smutno, ačkoliv měla docela fajn den. Máma ho totiž vždycky uměla natřít načerno. Tak moc si přála, aby máma zase byla normální, aby pořád nebřečela a nezoufala si a nelitovala se, aby jí nedávala pocit, že všechno hezký už vlastně skončilo. Stýskalo se jí po těch časech předtím, i když to byla jen taková nastavovaná kaše, připadala si, jako kdyby se vrátila z tábora a dozvěděla se, že už tam nikdy nepojede. Rodiče si mysleli, jak to všechno po rozvodu parádně vyřešili, že se jí to vlastně ani

nedotklo, nikdo nedělal scény, nikdo se o ni nepřetahoval, nikdo ji nevydíral a nepřemlouval. Gratulovali si, jak to zvládli dospěle, a neviděli, že život jejich dcery bez té jasně dané formičky táta-máma ztratil tvar. Rozblemcl se a tekl jako sliz. Jako máminy slzy.

„Tak řekneš mi už, jak se ten kluk jmenuje, nebo tě mám začít vydírat?“ Konečně zvolila strategii. Jana to zaskočilo.

„A co za to?“

„Ježiši, kolik nám je, že tohle musíme hrát? Nic, já to vědět nepotřebuju.“

Ten večer, kdy máma lamentovala nad pračkou a že nemá co na sebe a že přibrala a že život je nespravedlivej a Ema ležela v posteli a natahovala, si uvědomila, že brečet se nechce jí. Že brečí jen proto, že soucítí s mámou. Ale že ona přece nežije její život, její zpackaný lítostivý život s rozbitou pračkou. Žije svůj a ona sama v něm bude rozhodovat o tom, co jí ho zničí a kvůli čemu bude brečet. A tak prostě brečet přestala a všechno to, co by se jí teoreticky mělo dotýkat, protože se to dotýká mámy, po sobě nechala stéct. Jako sliz.

„Jestli si myslíš, že na mě bude fungovat tahle obrácená psychologie, tak se pleteš, děvenko!“

Nějaké emoce přece jen cítila. Občas měla chvílky, kdy se na Jana podívala a bodlo ji, jak moc ho má ráda. Ale tohle nebyla ta chvíle. „Co je novýho v mobilech? Už máte aplikaci, co za vás chodí na záchod?“ Věděla, jak ho naštvat.

„Nezávid'. A vůbec, jak chceš tomu svýmu novému klukovi dát vědět, že se ti líbí, když nemáš telefon, aha?!“

„Řekla bych mu to,“ odtušila.

Jan se zastavil. „No tak fajn! Takže uzavřeme dohodu! Já ti řeknu, jak se jmenuje, kam chodí do školy, kde bydlí, jaký má číslo bot a co poslouchá za hudbu, a ty mi za to slíbíš, že za ním půjdeš a řekneš mu, že se ti líbí!“

„Jak proboha víš jeho číslo bot?“

„Moje mamka se kamarádí s jeho mamkou,“ oznámil triumfálně, jako kdyby řekl, že si právě bokem vydělal na ferrari.

„Dobře, půjdu mu to říct.“

Jan si od ní vynutil podání ruky a posvěcení slibu. Nesnášela dotyky, už zas přesně věděla, kdo je. Když si infikovanou ruku zuřivě otírala za zády, Jan to konečně vybalil. „Jmenuje se Adam. Adam Vodička. Je v prváku na Karlovce, na architektuře. Má pětačtyřicítky a poslouchá Led Zeppelin.“

Ema měla pocit, že jí koutky vylezly minimálně metr nad hlavu. Kdo přesně je, to zas trochu pozapomněla.

3

Být v maturitním ročníku znamenalo nudit se ve škole stejně jako v předchozích letech, ale taky mít možnost se o trochu víc flákat. Ema se nebála, že by jí něco uteklo, školou pohrdala od doby, co jí učitelka v osmi letech odmítla vysvětlit, co je to trauma. Pochopila, že samostatné uvažování tam po ní nikdo nikdy chtít nebude, že doopravdy nikoho nezajímá, jestli je chytrá, a že o skutečném životě se toho nejvíc naučila před deseti lety s uchem nalepeným na zdi ložnice rodičů. Učitelé a jejich pohled na svět orámovaný křídly školní tabule jí neimponovali a se spolužáky si neměla co říct, protože neměla mobil. Přestávky trávila čtením knížek a snažila se nevnímat hlasy spolužaček a popis jejich životů na sociálních sítích. Přesto se občas přistihla, jak bezmyšlenkovitě obrací stránky a poslouchá, co se řeší. Hodnotilo se, co mají ostatní na sobě, co poslouchají, co o sobě kde napsali, jak se ztrapnili, kde udělali chybu, proč chodí s tím a s tím, a padaly samozřejmě i různé hypotézy o tom, jak to asi v životech jiných je doopravdy, když je to na sociálních sítích jen taková hra. Vysmívaly

se tomu, že kdekdo jen něco fejkuje, ale debatou o něm dovedly strávit celou přestávku. Jan nesnášel pomluvy a považoval dotyčné drbny za ty nejzlejší krávy ze školy, Ema ale byla o dost shovívavější.

„Nemyslím si, že když o někom mluví špatně, tak si přejou, aby se mu něco stalo. Spíš celou tu historku přejou sobě. Maj s ní zábavnější život.“

Jan se zarazil a koukal na ni. „Ježiši, nečti už ty filozofický bláboly, vždyť se s tebou nedá poslední dobou normálně mluvit. Nechceš to odlehčit? *Pipi Dlouhá punčocha? Padesát odstínů šedi?* To se ti teď bude hodit!“

„Jo? Adam je milionář se zálibou v BDSM nebo švédskéj polosirotek s pihama, co má divný tužidlo na vlasy?“

„Měla bys vědět, pani chytrá, že každéj den v šest chodí domů okolo vašeho baráku z tréninku. Ale možná je to na tebe moc málo intelektuální, co.“ Začalo jí bušit ve spáncích a myšlenky v hlavě se zase rozprskly do neznáma.

„Co trénuje?“

„Volejbal,“ řekl Jan tónem, že tohle přece ví úplně každý.

„Uf, já se bála, že řekneš fotbal, to bych se hned odmilovala.“

„Kecáš, neodmilovala.“

„Jo, asi kecám. Takže v šest. Co bych tak mohla dělat v šest před barákem? Nemáš psa?“

„Jasně, Emo, mám psa, tajím ti jeho existenci už patnáct let.“

„No a neumíš nějakýho sehnat?“

„Ty bláho, ty máš IQ sto šedesát a neumíš vymyslet důvod, proč bejt venku! Co kdybys prostě třeba šla nakoupit

do večerky? At kvůli tomu nemusí umírat zvířata? Ale rozhodně si neber igelitku, to je snad ještě trapnější než venčit půjčenýho psa.“

Ten den se ze školy těšila domů a uvědomila si, jak je to neobvyklé. Obyčejně se tam totiž potká s mámou, která si zase od rána stihla najít důvod, proč je celý její život v troskách. Přemísťovala se po bytě, zapouzdřená ve svojí sebelítosti, a Ema měla pocit, že ji má máma ráda jen tehdy, když je ochotná sedět a poslouchat o sto padesáté šesté mentální vlně tsunami, která ji za poslední týden postihla. Ale nebrala si to osobně, ostatně jako nic v životě, tedy nově kromě Adama.

„Kdyby se na mě máma každé den tvářila, jako že jsem součást její osobní tragédie, tak se začnu nenávidět a za tejdén skočím z mostu,“ říkal jí tuhle Jan, když mu vyprávěla, jak se máma rozbrečela při pohledu na nevykliženou myčku. „Asi by potřebovala pomoc,“ utrousil do chodníku a zálibně si u toho prohlížel své dokonale zapilované nehty. Potřebovala by pomoc, to Ema věděla, ale taky věděla, že nechce dělat rodiče vlastnímu rodiči. Občas si představovala, jaká by asi byla, kdyby rodiče zůstali spolu a kdyby máma byla normální. A byla by vlastně jiná? Její ješitnost jí nedovolovala přiznat si, že její osobnost se formovala mimo její vlastní vliv a vůli, ale její srdce, očividně nějaký má, občas otravovalo s jinými nápady.

„Byla bys tak laskavá a uklidila si po sobě to nádobí od snídaně? Nebo zase čekáš, až to udělám já?!“

Jasně, mami. Víš, že se tyhle věci dají říct i tak, abys nezněla jako dozorce v lágru? Nedivím se, že tu táta není.

Zlatá Zděna! Takovou věc si Ema napíše do deníku, ale nahlas to neřekne. Sklidí talíře od večere a zavře se ve svém světě, který se nachází zcela mimo hnusný betonový stereotyp a přízemní řešení špinavého nádobí, a myšlenky na Adama ji přikryjou jako měkká deka.

Je 17.55. Ema právě potlačila nutkání na zvracení a pocit, že nemá co na sebe, z nervozity má tep sto šedesát a snaží se před mámou dělat, že chce jen tak vyrazit na nákup do večerky. Máma zrovna v tu chvíli překonává pocit, že žije zbytečně, stejně jako posledních deset let.

„Doted' ses mě ani nezeptala, jak jsem se měla.“ Ani se na ni nepodívala. A to jí to fakt sluší.

„Jak ses měla?“

„Nanic, ale tebe to stejně nezajímá.“

Máš pravdu mami, nezajímá, je 17.58. „Pak to probe-rem, jo? Ať mi nezavřou, mám hroznou chuť na rohlík s máslem!“ Dokonce dala mámě pusku na tvář, obě se toho lekly.

Zabouchla za sebou dveře a brala schody po dvou. Do výtahu ji nikdo nikdy nedostal a nedostane. Je těžké být spontánní a akční, když má člověk klaustrofobii, nechce sahat na tlačítka plná mikrobů ze špiček prstů souseda. Vybírala, co se rýpe v nose a v popelnici u baráku, je navíc třeba brát schody po sudých dvou, a ne po lichých třech, protože po třech to je pro bláznů. A ještě ve finále nešlápnout na čáry v prasklých dlaždicích dole u vchodu. Vyběhla před dům a zrychleně dýchala, mžourala v přítmí okolo sebe a zvědavě nakukovala do oken protějších paneláků. Všechny kuchyně stejné, pěkně pod sebou, jako lego, a za jejich okny i stejné životy stejných

lidí. Stejné rozhovory, hádky, zavařené okurky a reklamy v televizi. Ona taková nebude, bude jiná, to věděla jistě.

Trhla sebou, protože slyšela kroky a hlasy, jen nějaká dvojice se psem, jo, kdyby měla psa, nemusela by být tak nervózní, měla by pádný důvod tady stát. Znovu se rozhlídla kolem sebe a vtom se objevil. Šel cestou přímo k ní, koukal do telefonu a nevnímal okolní svět. Přes rameno měl hozenou tašku a vypadal přesně tak, jak si pamatovala, a přesně tak, jak chtěla. Už byl skoro u ní a pořád vůbec nekoukal okolo sebe ani na cestu, to sakra nevnímá ty zkratky v elektromagnetickém poli, který ona vysílá? Očividně ne, jeho pole bylo úplně netknuté a ji prostě nenapadlo nic jiného než stát na místě a křiknout na něj: „Ahoj!“

Trhnul hlavou, otočil se jejím směrem, asi vteřinu na ní ulpěl očima a usmál se. Měla pocit, že jí v břicho někdo roztavil kilo olova.

„Ahoj abstinentko, to je náhoda!“

Není. „To je!“

„Co ty tady?“

„Já tu bydlím a teď jdu do večerky!“ Mávala na něj igelitkou, aby dokázala, že si nevymýšlí. „Chodím tam často!“ dodala ještě pro jistotu.

„No vida, tak to máme společnou cestu,“ odpověděl jí. Říká vida. To je hezký. A má hezký uši, toho si minule nevšimla. Zastavil se a v ní hrklo, určitě odhalil její sofistikovanou fintu. „Mám pocit, že jsme se minule ani nepředstavili, já jsem Adam.“

„Ema.“

Usmál se na ni, podali si ruku a jí vybuchlo srdce. Asi fakt nějaký má.

Když šla vedle něj, nervozitou jí drkotaly zuby, že skoro nemohla mluvit, vůbec svému tělu nerozuměla, neměla ho pod kontrolou, a tak se radši soustředila na to jeho. Je větší, o kolik asi? A z profilu je snad ještě krásnější než zepředu. Nemohla věřit tomu, že někdo takhle dokonalý vznikl a shodou neuvěřitelných okolností žije zrovna tam, kde žije ona. Občas se jí v noci zdály sny, kde zažívala věci s nějakým klukem, v tom snu cítila, že to je ten pravý, ale nikdy si ráno nepamatovala jeho tvář, jen pocit, co v průběhu dne navzdory vší snaze vyprchával jako otevřená limonáda. Byla si jistá, že by klidně mohl mít Adamovu tvář. Vyprávěl jí o volejbalu, ona jemu o tom, že nesnáší výtahy a paneláky, připadala si neobratná a strojená, záviděla holkám ze třídy jejich pitomý sexy pohyby. Každou vteřinu toho rozhovoru jako kdyby jí někdo vytetoval pod oční víčka, a když potom později večer ležela v posteli a všechno si přehrávala v hlavě jako film, uvažovala, jestli se ještě někdy v životě bude moct zhluboka nadechnout.

4

Emě se málokdy stalo, aby spala celou noc v kuse bez probuzení. Většinou se několikrát probudila, jako kdyby ji v hlavě něco tlačilo a ona to okamžitě musela bdělá promyslet. I takhle uprostřed tmy si často potřebovala znovu zrevidovat vzpomínky a zážitky předchozích dnů, ujistit se, že je v hlavě pořád má, projít je a zkontrolovat, jestli se neztratily. Úzkost z toho, že tam jednou nebudou, jí kradla spánek s železnou pravidelností, bála se, že kdyby o ty „záznamy“ přišla, přijde o to, kým vlastně je, a ráno vstane a nebude to vědět. Bohužel, mezi ty vzpomínky patřily samozřejmě i zážitky z doby, kdy se rodiče rozváděli. Byla to koneckonců součástí toho, kým dneska je, stejně jako knihy, které četla, nebo všechny pobyty u babiček, co o prázdninách absolvovala.

Přemýšlení nad tím, co se před deseti lety pokazilo, ji udržovalo vzhůru nejvytrvaleji. Vždy ji znovu zarazilo, že ty rodičovské spory byly vlastně úplně banální. O penězích, nákupech, úklidu, kdo blbě zaparkoval, proč se nemůžeme v televizi dívat na tohle a dej mi pokoj,

mám toho dost z práce. Znova a znova se snažila přijít na to, kde byl ten zlom, ta hranice, moment, kdy už se to nedalo vrátit, snad aby se ujistila, že za to nemůže, snad aby si to dobře zapamatovala a jednoho dne se podobné cesty vyvarovala, ale možná prostě jen proto, aby to věděla a mohla si vyplnit jedno prázdné políčko. Onu hranici snesitelnosti stejně zase neodhalila a jen takhle, v úplném tichu byla natolik odvážná, aby si připustila, že za to všechno třeba trochu může taky. Věděla, že to není nic nenormálního, klást si jako dítě za vinu rozpad vztahu rodičů, ale ono je to přece logické. Spousta jejich sporů se točila okolo domácnosti, rodiny, Eminých zálib, jejího chování, známek, školy, prázdnin... nebýt jí, třeba by se neměli o čem hádat. S tím vědomím vždycky uměla existovat jen pár vteřin uprostřed tmy.

Definitivně se tehdy rozhodl táta. Máma v tom chtěla žít dál, protože se bála, že nic lepšího už ji nepotká, a možná taky proto, že se bála, jak to poznamená Emu. Táta byl ten, kdo se dusil. „Aleno, já už to takhle dál nechci,“ vysvětloval tehdy mámě zoufale v jedenáct večer, už v tom nebyl vztek, ale spíš rezignace, jako kdyby to fakt vzdal, což Ema slyšela i přes polštář na uších a zapamatovala si to nadosmrť, protože Aleno táta mámě nikdy předtím neřekl. Vždycky Alenko, Alčo nebo ježišikriste, když se naštvál. „Tak si běž, mně je to jedno,“ řekla mu máma, ale jedno jí to nebylo, to poznala i Ema a nechápala, proč mu lže.

A tak Ema často během dospívání po nocích zírala do stropu a ujišťovala se, že nezničila rodičům život. To byly